

del

Sindicat Musical de Granollers i sa Comarca

Periòdic mensual

Director:

Josep Tapias Canal.

Redactors: Franc.º Jané

Boix i Franc.º Salvadó

Granollers, Desembre de 1923

Redacció: Carrer d'en Josep Umbert, 26
(Orfeó Granollerí)

Col·laboradors: Tots els
sòcis, en defensa de
llurs drets i aficionats
a la literatura.

Bretón

L'art sublim de la música ha sofert una irreparable pèrdua.

Els rotatius del dia 3 dels corrents ens notificaren la defunció d'aquell gran músic, incansable treballador i ferm propulsor de la música espanyola, castissa i de bona llei.

Tomàs Bretón fou el qui inicià una nova era en l'art melòdic. Fill d'humils menestrals, orfe de pare als dos anys, amb l'esforç de la seva mare i el propi esforç, s'obrí pas en el món de l'art, fins arribar al cim de la glòria.

Espanya, que tant li deu, que poc l'ha comprès!...

Fou ell qui aspirà a la creació de l'òpera espanyola; fou ell qui li donà vida; però l'esforç de la seva ànima ha quedat gairebé esfumat per l'intromissió d'una música forastera i ridícula. Prou s'escarrassà nostre sublim mestre per l'emancipació de l'art musical espanyol, riquíssim en motius i matissos, publicant follets i memòries que alcançaren la més entusiasta adhesió dels aimats de la música, però desgraciadament aquella intromissió forana ha afalagat tant als nostres músics d'avui, que ja arreu quasi sols sentim només que el retruc de notes efectistes acompanyades de xavacaneries i astracanades que fan riure, no sabem si de llàstima o de fàstic.

Per això trobem irreparable la pèrdua del mestre.

Catalunya el compregué, i quan en venir Bretón de son romiatge per l'estranger, fou estrenada en el Liceu sa famosa òpera *Los amantes de Teruel* (*Gli amanti*), se li tributaren aquelles merescudes ovacions que Bretón correspongué de la manera més lloable, més altruïsta, donant una fè de vida a la personalitat catalana, a la música regional, pròpia, escrivint una altra joia musical, *Garfn* on s'hi destacà aquella bella sardana que assolí la més gran popularitat.

Bretón és mort. No obstant, Bretón viu i viurà; la seva obra, hermosa i pura, absent d'efectismes rebuscats, s'obrirà pas. Vindran els pedants volguent-se obrir pas amb operetes de llautó dorat, amb ballables de cabaret, fox trots, ones i twos-teps i d'altres tonteries de mal gust, que converteixen als actors en micos; però s'interposarà el bon sentit. N'hi ha prou amb una sola representació de *La Verbena de la Paloma*, per a descobrir-se els filarmònics i amagar-se tota la petulància i pedanteria.

Bretón és mort; però Bretón viurà sempre. La immortalitat que gosa és també obra seva, de ses energies, de ses penalitats i dels seus gegantins esforços. Estudiava i mantenia a sa família tocant el violí en teatres madrilenys, convertint les hores de descans en hores d'estudi, enriquint son cervell amb tro-